

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Anatolie Țurcan, Elena Cobzac, Nadejda Toma, Victor Boico

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către inculpatul Popovici Denis și de către partea vătămată XXXXX și reprezentantul legal al acestuia Carazan Rodica, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui

*Popovici Denis XXXXX, născut la
XXXXXX, originar și domiciliat în s.
XXXXXX, r-nul XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 14.02.2018– 29.06.2018;

Instanța de apel: 18.07.2018–03.10.2018;

Instanța de recurs: 14.12.2018– 09.04.2019;

Asupra recursurilor ordinare declarate, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani din 29 iunie 2018, Popovici Denis a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.287 alin.(3) Cod penal, la 3 ani închisoare.

În temeiul art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani.

S-a dispus încasarea de la Popovici Denis în beneficiul lui XXXXX suma de 15 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, în rest acțiunea civilă a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că Popovici Denis la 06 noiembrie 2017, orele 14⁰⁰ – 15⁰⁰, aflându-se pe teritoriul Liceului Teoretic „XXXXX” situat în s. XXXXX, r-nul XXXXX, din motive huliganice, intenționat, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, printr-o obraznicie deosebită, l-a maltratată pe minorul XXXXX, aplicându-i cu o bâtă din lemn o lovitură în regiunea capului și una în regiunea brațului drept, cauzându-i conform raportului de expertiză judiciară nr.225d din 08 decembrie 2017, vătămări corporale ușoare.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către inculpat și avocatul acestuia V. Vangheli, care au solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit

pentru prima instanță cu încetarea procesului penal în privința lui D. Popovici în baza art.287 alin. (3) Cod penal, deoarece fapta comisă constituie o contravenție.

Încasarea de la inculpat în beneficiul părții vătămate a prejudiciului moral în sumă de 1 000 lei.

În argumentarea soluției solicitate s-au invocat următoarele:

- prin probele cercetate s-a dovedit că D. Popovici prin acțiunile sale i-a cauzat lui XXXXX vătămări corporale ușoare, astfel că fapta acestuia constituie o contravenție prevăzută de art.69 alin.(1) și 78 alin.(2) Cod contravențional;

- atât organul de urmărire penală cât și instanța de judecată greșit au încadrat acțiunile lui D. Popovici în baza art.287 alin.(3) Cod penal, or, inițial conflictul a apărut între inculpat și partea vătămată, iar ulterior acțiunile inculpatului au fost condiționate de comportamentul agresiv și neadecvat al părții vătămate I. Carazan, care tot în aceeași zi l-a maltrat pe teritoriul liceului pe T. Carazanu, însă acțiunile acestuia au fost calificate ca fiind o contravenție prevăzută la art.78 alin.(2) Cod contravențional;

- deși teritoriul liceului este un loc public, iar bâta din lemn este un obiect special adaptat, însă pentru ca fapta să fie calificată ca huliganism este necesar să lipsească motivul sau persistența unui pretext neînsemnat, în speță însă s-a stabilit că conflictul între inculpat și partea vătămată a apărut anterior la 26.10.2017, iar inițiatorul conflictului și inițiatorul întâlnirii pentru a clarifica situația a fost anume partea vătămată;

- acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate;

- suma prejudiciului moral stabilit de instanța de fond este exagerată ținând cont de faptul că părții vătămate i-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate.

3.1 Apel au declarat partea vătămată și reprezentantul legal al acesteia R. Carazan, care au solicitat casarea parțială a sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri cu stabilirea unei pedepse privative de libertate. Recunoașterea lui A. Popovici și T. Popovici în calitate de părți civilmente responsabile și încasarea din contul acestora în beneficiul lui I. Carazan a prejudiciului moral în sumă de 25 000 lei.

În argumentarea apelului s-au invocat următoarele motive:

- pedeapsa stabilită este prea blândă la numirea căreia nu s-a ținut cont de prevederile art.61, 75,77 și 78 Cod penal;

- instanța de fond neîntemeiat a micșorat quantumul prejudiciului moral solicitat, or partea vătămată a suportat în urma acțiunilor inculpatului atât suferințe fizice cât și psihice;

- acțiunile infracționale au avut loc într-un loc public în fața colegilor, iar partea vătămată fiind internat într-o instituție medicală a fost nevoit să lipsească de la ore.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 octombrie 2018 apelurile declarate au fost respinse ca nefondate.

În motivarea soluției adoptate Colegiul a reținut că este justă și întemeiată concluzia instanței de fond referitor la vinovăția lui D. Popovici în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal.

Instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiate solicitările privind încetarea procesului penal, sub pretinsul pretext, că fapta constituie o contravenție prevăzută la art.78 Cod contravențional. La acest capitol s-a reținut, că în baza probatoriului administrat pe caz, instanța de fond corect a concluzionat că vina lui D. Popovici în comiterea huliganismului agravant, prevăzut la art.287 Cod penal, a fost dovedită pe deplin, or punerea în aplicare a bâtei din lemn ca obiect de cauzare a vătămarilor corporale, denotă pericolul social sporit al acțiunilor întreprinse de inculpat în loc public, printr-o încălcare

grosolană a ordinii publice, ce prin conținutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, caracterul prejudiciabil a faptei depășind limita contravenției prevăzute la art.78 Cod contravențional.

Respectiv, constatând corectitudinea sentinței de condamnare, Colegiul a reținut că instanța de fond corect a interpretat normele de drept penal, aplicabile cazului, printr-o apreciere obiectivă a împrejurărilor faptice a cauzei, în raport cu aspectele doctrinare.

În concluzie, instanța de apel a reținut că prin comportamentul manifestat în ziua de 06.11.2017, inculpatul D. Popovici a manifestat o totală lipsă de respect față de societate, încălcând grosolan ordinea publică, prin aplicarea bătei în calitate de obiect, cu care i-a cauzat părții vătămate leziuni corporale.

La stabilirea categoriei și termenului de pedeapsă, instanța a dat deplină eficiență prevederilor art.art.61 și 75 Cod penal, și just a concluzionat că corectarea inculpatului este posibilă prin suspendarea pedepsei stabilite pe un termen de probațiune.

Cerințele formulate de către partea vătămată și reprezentantul legal al acesteia R. Carazan, referitor la majorarea cuantumului daunei morale până la 25 000 lei, Colegiul le-a respins, indicând la acest capitol împrejurările cauzei și atitudinea manifestată de pătimit, pe parcursul conflictului derulat, alături de starea familiară și materială a inculpatului, vârsta lui și disponibilitatea reală de plată.

În acest context, Colegiul a reținut că, instanța de fond la soluționarea acțiunii civile a dat deplină eficiență prevederilor art.art.387 alin.(1), 397 alin.(1), 395 și 396 Cod de procedură penală. Astfel, că în corespundere cu art.art.219 alin. (2), 220 alin.(2) și (3) Cod de procedură penală, a soluționat acțiunea civilă cu admiterea ei parțială, prin aplicarea prevederilor art.1423 alin.(1) Cod civil, potrivit căror mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice și fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului și de măsura în care această compensație poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar inculpatul D. Popovici, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri cu încetarea procesului penal pe motiv că fapta comisă constituie o contravenție.

În motivarea recursului s-au invocat următoarele argumente:

- acțiunile lui D. Popovici au fost greșit încadrate în baza art.287 alin.(3) Cod penal, or, inițial conflictul a apărut între inculpat și partea vătămată, iar ulterior acțiunile inculpatului au fost condiționate de comportamentul agresiv și neadecvat al părții vătămate XXXXX, care tot în aceeași zi l-a maltratat pe teritoriul liceului pe T. Carazanu, însă acțiunile acestuia au fost calificate ca fiind o contravenție prevăzută la art.78 alin.(2) Cod contravențional;

- prin probele cercetate s-a dovedit că partea vătămată a fost inițiatorul conflictului;

- dacă XXXXX nu avea să aplice violența în privința lui T. Carazanu, atunci nu era să aibă loc conflictul între inculpat și partea vătămată;

-suma prejudiciului moral stabilit de instanța de fond este exagerată ținând cont de faptul că părții vătămate i-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate.

5.1. Decizia instanței de apel a fost contestată cu recurs ordinar de partea vătămată și reprezentantul legal al acesteia R. Carazan, care invocând temeiurile de drept prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6), 10) Cod de procedură penală, solicită, casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată, argumentând

următoarele:

- la stabilirea pedepsei nu s-a ținut cont de criteriile de individualizare a acesteia și s-a stabilit o pedeapsă prea blândă;

- în speță s-au constatat circumstanțe agravante și anume - săvârșirea infracțiunii asupra unui minor, acțiunile inculpatului de aplicare a loviturilor pe teritoriul unei școli în prezența altor elevi se caracterizează printr-o deosebită cruzime, însă instanțele neîntemeiat la stabilirea pedepsei nu au luat în considerație aceste circumstanțe, care prin prisma art.78 alin.(3) Cod penal, determină aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen mai mare și în nici într-un caz nu permit suspendarea executării acesteia;

- pedeapsa stabilită nu va atinge scopul prevăzut la art.61 alin.(2) Cod penal;

- instanța de fond nu s-a expus și nu a argumentat poziția de încasare a prejudiciului moral exclusiv din contul condamnatului și nu a recunoscut părinții acestuia în calitate de părți civilmente responsabile;

- instanța de fond neîntemeiat a micșorat valoarea quantumului prejudiciului moral dispus spre încasare, or partea vătămată a suportat atât suferințe fizice, cât și psihice, deoarece acțiunile infracționale au avut loc într-un loc public în fața colegilor, iar partea vătămată fiind internat într-o instituție medicală a fost nevoit să lipsească de la ore.

6. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință. Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către partea vătămată XXXXX și reprezentantul legal al acesteia R. Carazan, urmează a fi respins ca inadmisibil, iar cel declarat de inculpat, admis, însă din alte motive decât cele indicate în recurs.

Conform art.424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art.427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația condamnaților.

Conform art.435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea parțială sau totală a hotărârii atacate și să rejudeca cauza, cu pronunțarea unei noi hotărâri, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Cu referire la argumentele inculpatului privind încadrarea greșită a acțiunilor sale Colegiul penal lărgit reține următoarele:

Deși, recurentul în recursul declarat nu indică nici un temei de drept prevăzut la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, însă din conținutul acestuia rezultă, că autorul semnalează temeiul de drept prevăzut la pct.12) al normei de drept sus menționate, potrivit căreia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

La analiza prezenței temeiului de casare semnalat și anume - faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, instanța de recurs notează că, e necesar de a ține cont de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și cea de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corect, iar dacă injust fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

În viziunea Colegiului penal, în prezenta speță temeiul semnalat de către recurent nu este incident ca motiv de casare a hotărârilor judecătorești atacate, deoarece fapta imputată inculpatului este prevăzută de legea penală ca infracțiune și anume conform art.287 alin.(3) Cod penal, huliganismul agravat, adică acțiunile prevăzute la alin.(1) sau (2), dacă au fost săvârșite cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății.

Așadar, având în vedere argumentele recursului și pretinsa eroare de drept invocată de recurent, Colegiul, verificând materialele dosarului constată că, la judecarea apelului, această instanță a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței în partea încadrării acțiunilor inculpatului în baza art.287 alin.(3) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrat.

Probele prezentate, au fost nemijlocit verificate suplimentar în ședințele de judecată în condițiile art.100 alin.(4) Cod de procedură penală și just apreciate prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul D. Popovici, a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.287 alin.(3) Cod penal.

Conform art.113 alin.(1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Dat fiind faptul, că autorul recursului își exprimă dezacordul cu prezența în acțiunile sale a elementelor infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, deoarece consideră că fapta comisă constituie o contravenție prevăzută de art.78 Cod contravențional, Colegiul va purcede la analiza acestor elemente în prezenta speță, în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Așa precum se atestă din probele administrate la caz, acțiunile comise de inculpat și anume conflictul iscat între D. Popovici și partea vătămată s-a desfășurat în loc public – pe teritoriul Liceului Teoretic „XXXXX”, din s. XXXXX, r-nul XXXXX, fapt confirmat prin declarațiile martorilor oculari, date în cadrul instanței de judecată, V. Spînu, D. Ploaie, D. Pîntea, D. Burbulea și T. Carazanu, cărora le-a fost atrasă atenția la conflictul produs între inculpați și partea vătămată, aceștia urmărind cele întâmplate.

Mai mult, din probele cercetate de către instanțele de fond s-a stabilit cu certitudine, că în urma conflictului între D. Popovici și XXXXX, anume inculpatul D. Popovici i-a aplicat părții vătămate o lovitură în cap și o lovitură în regiunea brațului drept cu o bătă pe care a avut-o în geanta sa.

În asemenea condiții, acțiunile infracționale ale inculpatului au fost materializate în contextul agravantei prevăzute de alin.(3) art.287 Cod penal, cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale și sănătății.

De rând cu cele sus indicate, instanța de recurs ține să menționeze că deosebirea dintre contravenții și infracțiunea de huliganism constă în aceea că: contravențiile nu presupun și existența unei acțiuni adiacente alternativ, exprimate în: 1) aplicarea violenței asupra persoanelor; 2) amenințarea, cu aplicarea violenței, asupra persoanelor; 3) opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane, care curmă actele huliganice.

Deci, faptul că pătimitul aflându-se într-un loc public, a fost agresat și lovit de inculpat cu o bătă a fost confirmat atât prin declarațiile martorilor oculari, cât și prin raportul de expertiză judiciară nr.225 d din 08.12.2017, astfel chiar și aplicarea unei singure lovituri este suficientă pentru a fi prezent calificativul aplicarea violenței. În asemenea

circumstanțe, Colegiul consideră că, este vădită prezența laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, în acțiunile inculpatului, mai ales că manifestarea unor astfel de acțiuni, provoacă indignarea sau revolta unei colectivități de persoane care asistă la săvârșirea infracțiunii.

Prin urmare, reieșind din lucrările dosarului, Colegiul penal consideră că, soluția adoptată de către instanțele de fond în partea calificării acțiunilor inculpatului în baza art.287 alin.(3) Cod penal, este corectă și întemeiată prin ansamblul de probe expus și analizat în hotărârea contestată, or în speță s-a demonstrat cu certitudine că prin acțiunile sale inculpatul a depășit limita contravenției prevăzute la art.78 Cod contravențional. Astfel, infracțiunea de huliganism, art.287 Cod penal, se delimitează de alte fapte nepenale, în particular de contravenția din art.78 Cod contravențional, dat fiind că huliganismul incriminat de norma penală, în afară de prezenta acțiunii principale – încălcarea grosolană a ordinii publice, presupune și prezența unei acțiuni adiacente – acțiune exprimată, alternativ, în aplicarea violenței asupra persoanelor, folosirea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale.

Generalizând cele menționate mai sus, Colegiul penal lărgit constată că, argumentele recurentului prin care se indică că acțiunilor sale i s-a dat o încadrare juridică greșită sunt neîntemeiate și contravin materialelor din dosar.

Cu referire la argumentele inculpatului, părții vătămate și reprezentantului legal al acesteia R. Carazan referitor la soluționarea acțiunii civile instanța de recurs reține:

Potrivit prevederilor art.387 alin.(1) Cod de procedură penală, odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

Potrivit art.23 alin.(2) Cod de procedură penală, victima unei fapte care constituie componentă de infracțiune este în drept să ceară, în condițiile prezentului cod, pornirea unei cauze penale, să participe la procesul penal în calitate de parte vătămată și să-i fie reparate prejudiciile morale, fizice și materiale.

Colegiul penal reține, că în temeiul art.219 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, persoanele fizice cărora le-a fost cauzat un prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot înainta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin repararea prejudiciului moral.

La acest capitol, instanța de recurs ține să menționeze faptul că aprecierea prejudiciului moral se face în funcție de circumstanțele cauzei, unde este necesar să se ia în considerație valoarea nepatrimonială lezată, însemnătatea pe care o are această valoare pentru persoana vătămată. Un alt criteriu constă în durata menținerii consecințelor vătămărilor, adică durata prejudiciului, deoarece urmările pot fi temporare, trecătoare sau permanente. Durata menținerii consecințelor este un criteriu de apreciere a prejudiciului distinct de criteriul importanței. Un alt criteriu este criteriul intensității durerilor fizice și psihice. Aceasta depinde de valoarea lezată.

Cuantumul prejudiciului moral cauzat victimei, se apreciază de către instanța de judecată după intima convingere, care se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu și în funcție de circumstanțele cauzei.

Colegiul penal conchide că, instanța de fond, prin admiterea parțială a acțiuni civile și încasarea prejudiciului moral în sumă de 15 000 lei, a ținut cont de nivelul (gradul) suportării de către partea vătămată a suferințelor fizice și psihice cauzate, posibilitatea reală materială al inculpatului, precum și de faptul că, condamnarea lui D. Popovici în sine constituie la fel, o satisfacție echitabilă pentru partea vătămată, astfel, suma încasată în

beneficiul lui XXXXX, este o sumă reală și corespunde faptelor comise, care compensează consecințele prejudiciului suportat de către victimă.

Tot aici, Colegiul lărgit atestă, că just instanțele de fond au dispus încasarea prejudiciului din contul inculpatului, or, în conformitate cu prevederile art.1407 Cod civil minorul între 14 și 18 ani răspunde personal pentru prejudiciul cauzat, potrivit regulilor generale și doar în cazul în care se constată că minorul între 14 și 18 ani nu are bunuri sau venituri suficiente pentru repararea prejudiciului cauzat, acesta trebuie reparat, integral sau în partea nereparată, de către părinți (adoptatori) sau curator, dacă nu demonstrează că prejudiciul s-a produs nu din vina lor.

Verificând în continuare hotărârea atacată sub aspectul individualizării corecte a pedepselor, temei prevăzut de art.427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit ținând cont de prevederile art.424 alin.(2) Cod de procedură penală care stipulează că, instanța de recurs este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate fără a agrava situația condamnatului, constată că, deși probele au fost legal administrate și corect apreciate, iar instanțele de fond just au stabilit starea de fapt, corect încadrând acțiunile inculpatului în prevederile art.287 alin.(3) Cod penal, însă, acestea la soluționarea chestiunii privind stabilirea și individualizarea pedepsei nu au ținut cont în deplină măsură de prevederile art.art.75 și 79 Cod penal.

În acest sens, Colegiul penal menționează că, aplicarea pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de sancțiunea normei penale pentru comiterea unei infracțiuni concrete, este un mijloc acordat instanței de judecată pentru o individualizare maximă a pedepsei.

În conformitate cu alin.(1) art.79 Cod penal, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie. **Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională.**

În acest context colegiul reține că, din materialele cauzei rezultă că, infracțiunea a fost comisă la 06.11.2017, dată la care D. Popovici (a.n.29.11.2002) nu avea împlinită vârsta de 18 ani, astfel se constată că în speța dată este prezentă o circumstanță excepțională și anume, faptul că inculpatul a comis infracțiunea fiind minor, circumstanță care a fost omisă de instanțele de fond la individualizarea pedepsei.

În asemenea împrejurări, instanța de recurs consideră oportun de a corecta eroarea comisă de instanțele de fond, fără a agrava situația condamnatului, rejudecând cauza în latura penală, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte.

Astfel, la individualizarea pedepsei inculpatului, Colegiul penal va ține cont de prevederile art.art.61, 75, 79 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, cât și de circumstanțele excepționale.

În acest context instanța de recurs consideră, că prezența circumstanței excepționale menționate îndreptățește posibilitatea stabilirii unei pedepse, cu aplicarea prevederilor art.79 Cod penal, sub limita minimă prevăzută de sancțiunea art.287 alin.(3) Cod penal și anume, de 1 an închisoare.

După efectuarea acestei proceduri de individualizare și stabilire a categoriei și duratei pedepsei închisorii, instanța de recurs va continua operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin soluționarea chestiunii, dacă pedeapsa stabilită inculpatului, urmează a fi pusă în executare ori sub condiția personalității acestuia, scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probațiune.

Conform art.90 alin.(1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Din norma penală menționată mai sus, rezultă că o condiție expresă de aplicare a acesteia este concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte și după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

Astfel, având la bază prevederile și circumstanțele sus menționate, Colegiul penal lărgit ținând cont de personalitatea inculpatului, care pentru prima dată este atras la răspundere penală, este de o vîrstă foarte tînără – 16 ani, a recunoscut parțial vina, consideră că nu este rațională executarea pedepsei închisorii, fiind necesară suspendarea executării acesteia pe o perioadă de probațiune.

Având în vedere cele expuse, instanța de recurs ajunge la concluzia de a respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către partea vătămată XXXXX și reprezentantul legal al acesteia R. Carazan și a admite recursul inculpatului D. Popovici, din alte motive decît cele invocate, cu casarea parțială a deciziei atacate, în latura stabilirii pedepsei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri.

7. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct. 1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către partea vătămată XXXXX și reprezentantul legal al acestuia Carazan Rodica.

Admite recursul ordinar declarat de către inculpatul Popovici Denis, casează parțial sentința Judecătoriei Drochia, sediul Rîșcani din 29 iunie 2018 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 03 octombrie 2018, în latura penală, în partea stabilirii pedepsei,

rejudecă cauza și pronunță în această parte o nouă hotărâre prin care lui **Popovici Denis** recunoscut vinovat în baza art.287 alin.(3) Cod penal, i se stabilește pedeapsa cu aplicarea prevederilor art.79 alin.(1) Cod penal, 1 (un) an închisoare.

În temeiul art.90 Cod penal, pedeapsa închisorii stabilită lui **Popovici Denis** se suspendă condiționat pe un termen de probațiune de 1 (un) an.

În rest, dispozițiile hotărârilor contestate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 mai 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

Nadejda Toma

Victor Boico